

NICHITA
STANESCU

-c i n c o p o e m a s-

TRADUCCIÓN Y NOTA DE ABRAHAM GRAGERA

Nichita Stănescu (Ploiești, 1933 – Bucarest, 1983) es uno de los poetas más importantes del pasado siglo. Para Stănescu, la poesía nacía siempre de una revelación y el lenguaje no era más que el material con el que se hacían los poemas. El poeta no era, pues, muy diferente del pintor, el escultor o el arquitecto, y las palabras no se concebían como simples manchas bidimensionales o sonidos carentes de cuerpo, sino como elementos que flotan en el espacio mental del poeta y que este manipula en la creencia de que “un contenido magnífico, misterioso, revelado, puede dar lugar a una forma igualmente magnífica y revelada”.

El humor, lo imprevisible, las transgresiones lingüísticas presentes en sus primeros libros van evolucionando hacia una poesía de carácter metafísico en la que el ser humano y su incapacidad para comprender su propia experiencia ocupan el lugar central.

DORMIR Y DESPERTAR

Como no entendía nada
ni tú tampoco,
pensé que éramos lo mismo.
Nos confesamos
el uno al otro
nuestro más oscuro secreto:
que existíamos...
Pero eso fue en la noche y oh, al alba,
qué terrible visión:
desperté, mi cabeza contra ti,
tú, el rubio, el almiar, el trigo.
Y pensé: Señor, ¿yo qué clase de pan
seré ahora,
y quién lo comerá?

SOMNUL ȘI TREZIA

Fiindcă nici eu nu-nțelegeam nimic
și nici tu
am crezut că suntem de-o seamă.
Ne-am mărturisit unul altuia
cel mai tainic secret, -
acela că existăm...
Dar era noapte și, vai, dimineața,
cumplită vedere,
m-am trezit cu tâmpla pe tine
galbenule, snopule, grâule.
Și m-am gândit -Doamne,
ce fel de pâine voi mai fi fiind
și eu,
și pentru cine?

EN EL ERIAL DE PIEDRA

Debería existir un altar también para el traidor.
Y para los cobardes y las putas debería
existir una iglesia, una iglesia donde hallar consuelo...
Ah, voy dejando de ser,
no de golpe, no con altanería,
sino paso a paso,
tantos pasos como hay en este mundo,
tanta falta de iglesias como hay en este mundo
justo aquí, en este erial...

No hay iglesia
para orar por la flor que se marchita...
Alma, dime, ¿dónde podrá rezar el conejo tiroteado
y dónde verterá su lágrima herrumbrosa
la escopeta del cazador muerto?

¿Tendrán las piedras pisoteadas
por ruedas y caballos algún dios de las piedras,
algún dios solo suyo? Y si lo tienen,
¿en qué iglesia de piedra se arrodillarán,
con sus rodillas de piedra, las piedras?

ÎN LANDA DE PIATRĂ

Ar trebui să existe și pentru trădători un altar
Și pentru lași și curve ar trebui
o biserică, o biserică spre alinare...
Ah, încep să nu mai fiu,
și nu dintr-o dată măreț
ci rând pe rând
câte rânduri sunt pe lumea asta,
câte absențe de biserici sunt pe lumea asta
chiar în landa aceasta...

Nu există biserică
pentru rugăciunea ofilirii florii...
Unde, suflete, să se roage iepurile împușcat
și unde să își plângă lacrima de rugină
pușca vânătorului mort?

Oare pietrele pe care calcă roțile și caii,
au ele vreun Dumnezeu al pietrelor?
Și dacă au un Dumnezeu al lor
în ce biserică de piatră stau
în genunchi de piatră, pietrele?

EL DADO

Te veo porque existe el ver,
te oigo porque existe el canto,
te huelo porque hay flores,
te abrazo porque hay brazos,
te sigo porque existen las sendas,
porque existen los ángeles, te aguardo,
te alumbro porque hay luz,
te acaricio porque hay campos,
te como porque existe la hierba,
te añoro porque existe el dolor,
te llamo porque tienes un nombre
y, sobre todo, te pierdo, ah, te pierdo
porque hay pérdida.

ZARUL

Eu te văd pentru că există vedere,
te aud pentru că există cântec,
te miros pentru că există flori,
te îmbrățișez pentru că există brațe,
te merg pentru că există drumuri,
te sper pentru că există îngeri,
te răsar pentru că există lumină,
te mângâi pentru că există câmpuri,
te mănânc pentru că există iarbă,
te dor pentru că există rănire,
te chem pentru că ai un nume,
și mai ales te pierd, ah, te pierd
pentru că există pierdere.

INJUSTICIA

¿Por qué oír y por qué tener oídos para oír?

¿Tan pecadores somos

como para necesitar

esperanzas —para la belleza—

ojos —para la ternura—

piernas —para correr—?

¿Tan infelices somos

como para necesitar

amar? ¿Tan inestables

como para prolongar,

mediante el nacimiento,

nuestra fea tristeza

y nuestro amor febril?

NEDREPTATE

De ce să auzim și de ce să avem urechi pentru auz?
Atât de păcătoși să fim noi încât să fim nevoiți
să avem
speranțe, pentru frumusețe
și pentru duioșie, ochi
și pentru alergare, picioare?
Atât de nefericiți să fim noi
încât să trebuiască să ne iubim.
Atât de nestabili să fim noi
încât să trebuiască să ne prelungim
prin naștere
tristețea noastră urâtă
și dragostea noastră înfrigurată?

METEORITO LENTO

Presentí que el dios, sin respirar, dormía
donde más azul era el cielo.

Como espermatozoides radiantes y morosos,
cruzaron unos cuantos meteoritos las estrellas fijas.

Quién sabe cuándo nacerá otro mundo
y cómo será este,
qué trágicas leyes, qué costumbres
dormirán entonces
donde más azul sea el cielo.

Ya nos lo anunciará el cometa,
ya barrerá, con su prodigio, el cielo.
Y nosotros, entonces, más inútiles y desamparados,
con desesperación levantaremos templos.

METEORITUL LENT

Am presimțit că zeul doarme fără respirație
unde va în părțile mai albastre ale cerului.
Ca o spermă luminoasă și leneșă,
câțiva meteoriți au trecut prin fața stelelor fixe.

Cine știe când se va naște o altă lume,
și în ce fel va fi aceea,
ce legi tragice și ce obiceiuri altele
vor fi fiind cândva
în părțile mai albastre ale cerului.

Dar aceasta ne-o va vesti cometa
când cerește va șterge cerul,
iar, noi, din ce în ce mai inutili și mai părăsiți
vom construi cu disperare temple.



Información y contacto

Aviso legal, privacidad y protección de datos

Política de Cookies

© 2026 Años diez, revista de poesía

© de los textos e imágenes: sus propietarios